

JULIE JOHNSON

VIAZAČ
VÍLN

MOTÝL

VIAZAČ
VLN

VIAZAČ VĚN

JULIE JOHNSON

Preklad: Barbora Andrezálová

VYDAVATELSTVO MOTÝL

The Sea Spinner

Copyright © 2026. The Sea Spinner by Julie Johnson.

Published by arrangement with Bookcase Literary Agency and Corto Literary.

All rights reserved.

Translation © Barbora Andrežalová, 2026

Cover design by Alison Cnockaert

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o., 2026

www.vydavatelstvomotyl.sk

Print: TBB, a. s., Banská Bystrica, Slovakia, BN: 150680/01

ISBN: 978-80-8164-445-0

*Pre vodné znamenia, ktoré všetko precitujú silou
rozbúreného mora.*

VYSVETLIVKY

KRAJINNÉ PRVKY

❶ Zátoka pľuzgierov	❷ Červená tiesňava
❸ Opustený les	❹ Hviezdny les
❺ most Thawe	❻ Tienisté stepi
❼ Vtáčí priesmyk	❽ Sadzová plošina
❾ Dolina	❿ Plevná púšť
⓫ Ropuší močiar	⓬ Vyjúce planiny

MESTÁ/OKUPOVANÉ ÚZEMIA

❶ Náveterný prístav	❷ Acrinská pevnosť
❸ Záveterný prístav	❹ Hylios
❺ Caelder	❻ Hollywell
❼ Vintare	❽ Bellmere
❾ Coldcross	❿ tvrdza Symmetria

ANWYVN

PROLOG

NOSITELKA SVETLA

Caelderská pieseň o boji

Plamene Fyremasu naplnili vzduch,
sľubujúc veselosť, radostný ruch.
O polnoci však obloha červená sťa rubíny,
z ochranných kúziel ostali len ruiny.

Meče Reaverčanov, sila ľadových obrov,
nik už neuvidí úsvit, nik nevráti sa domov.
Muži nestačili nám, šípy minuli cieľ,
bezbranní sme boli sťa korisť na odstrel.

No potom prišla ona, spriadačka vetra,
k boju sa pridala, nositeľka svetla.
Mocná a statočná, odvážna Rhya,
čo v očiach búrku má, vlasy jej víria.

Všemocná víchrica zlo zrazila do kolien,
keď blesky ustali, predsa svitol nový deň.
Z boja zrodila sa naša hrdinka pravá,
Caeldera s večnou vďakou a úctou jej máva.

1. KAPITOLA

Kovová rukoväť mi páli dlaň ako zlovestná predzvesť.

Ignorujem ju.

Vstúpim do trónnej sály a takmer sa prehнем v páse. Je tu horúco ako vo vyhni, po studenej chodbe spôsobuje teplo môjmu telu šok. Remnant na hrudi ma mrazivo páli, prebúdzá sa v reakcii na maegiu, ktorá sa trbliece vo vzduchu. Je hustá ako sirup, ako rumelková hmla, ktorá zaplňa celý priestor.

Dvere sa za mnou s rásnym cvaknutím zavrú. Pri tom zvuku okamžite zatúžim vrátiť sa späť, odkiaľ som prišla. Nechcem tu byť. V skutočnosti by som bola radšej azda kdekoľvek inde vzhľadom na plamenné privítanie, ktoré ma nepochybne čaká, ale spomienka na Mabonov hlboký hlas mi duní v hlave a nalieha na mňa, aby som to skúsila.

Možno sa ti ho tentoraz podarí presvedčiť.

Ak ho niekto dokáže priviesť k rozumu, tak si to ty.

Prosím, Rhya. Vieš, že by som ťa nikdy nepostavil do takejto situácie, keby som nemal dobrý dôvod. Vieš, že by som ťa o to nikdy nežiadal...

Zhlboka sa nadýchnem, snažím sa naplniť pľúca kyslíkom a na jazyku cítim výraznú pachuť elementálnej sily. Plamene a popol sa na mňa tlačia zo všetkých strán. Keď schádzam po pár schodoch na lesklú podlahu, div sa mi nepodlomia kolená. Táto jaskyňa

hlboko v zemi unikla hnevu ľadových obrov, ktorí pred dvoma mesiacmi spustošili Caelderu. Zatiaľ čo zvyšok mesta je na nepoznanie – strechy zrútené pod náporom obrovských balvanov, ktoré padali z neba, výklady obchodov porozbíjané sekerami, stĺpy fasád rozpadnuté na prach –, trónna sála vyzerá presne tak, ako si ju pamätám. Tmavý kameň tvorený skamenenou lávou je pretkaný červenými žilkami. Vysokánsky strop podopierajú mohutné stĺpy, pri ich základniach horia ohne.

Plamene lemujú obvod celej podlahy a siahajú až po zadnú stenu. No nikde niet ani živej duše.

Počas Fyremasu sa diváci tlačili vnútri ako sardinky, aby mali čo najlepší výhľad na obrad dobíjania ochranných kúziel. Teraz to tu zíva prázdnotou, rovnako ako vyľudnená Hlavná ulica. Moje kroky dunia ako delostreľba, keď kráčam vyleštenou uličkou, ktorá rozdeľuje sálu na dve polovice.

Na vyvýšenom pódiu je prázdne miesto, kde počas svojej vlády sedávala kráľovná Vanora. Na to, ako dlho a okázalo vládla, bol jej odchod z tohto sveta rozhodne obyčajný. Najprv ju rozdrvilo na kašu v jej pozlátenej sále ako mnohých iných a potom bola spálená na popol po boku svojich najobyčajnejších poddaných na hromadnej hranici postavenej týždeň po bitke za mestskými hradbami.

Keby to videla, zúrila by z toľkej potupy, že tento posledný obrad zdieľala s plebsom. Žiadne smútočné trúbenie ani vznešené chvály na jej počesť. Žiadne vzácne kvety ani veľkolepé portréty. No v týchto dňoch nemá nikto náladu na fanfáry.

Ani pre mŕtvolu kráľovnú.

Presuniem pohľad na ťažký kovový trón uprostred pódia. Aj ten je prázdny. Nečakala som však, že ho tam nájdem. Pochybujem, že nový panovník Dyvedu by sa za posledné týždne nasedel viac než pár minút, tobôž na tomto veľkolepom tróne.

Obídem pódium a priblížim sa k zadnej stene jaskyne. Tu je ešte teplejšie, jednak pre jamy s ohňom, z ktorých vyskakujú

vysoké lačné plamene, ale tiež preto, lebo som ešte bližšie k zdroju maagickej energie, ktorá neprestajne pulzuje v skale. Jedna časť steny mierne vyčnieva, zakrýva starú banskú šachtu, ktorá slúži ako výťah. Položím dľaň na teplý kameň na mieste, kde je na ňom glyf, symbol vyrytý nejakým dávnyim predkom. Na jeho aktiváciu stačí jeden krátky impulz maegie. Medzi prstami mi prebleskne ohnivá žiara a podlaha podo mnou sa začne rýchlo dvíhať nahor.

Za posledných pár mesiacov som si už trochu zvykla na používanie caelderskej siete výťahov, no stále to nie je príjemný pocit. Vždy keď sa ocitnem pod zemou, prejaví sa moja vrodená klaustrofóbia. Aj teraz, keď stúpam nahor banskou šachtou, chcem ujsť. Túžba po čerstvom vzduchu, slnku a otvorenom nebi mi škriabe hrdlo ostrými pazúrmí.

Výťah sa zastaví s trhnutím, ktoré mi zatrasie kosťami. Vystúpim do polouzavretej komnaty s výhľadom na trónnu sálu hlboko pod sebou a cítim, ako mi z toho vstávajú všetky chlpy na tele. Toto je miesto mocnej prírodnej sily, kde sa na povrch dostáva hlboké kúzlo samotného jadra Anwyvnu. Z hustého oblaku maegie ma štípu oči a mimovoľne sa mi zalievajú slzami.

Zahnuté steny okolo mňa aj nízky strop sú posiate nespočetnými symbolmi. Žiaria, akoby boli osvetlené zvnútra čistou silou – jej zdroj čupí uprostred komnaty s rukami pritisnutými k podlahe zo stvrdnutej lávy a vyžaruje do nej pulz za pulzom.

„Pendefyre,“ zavolám ticho.

Nepozrie na mňa.

„Pendefyre,“ poviem znova, hlasnejšie. Zdvihne hlavu, ale stále sa na mňa neďáva. V skutočnosti sa zdá, akoby zdvojnásobil svoje sústredenie a ešte pevnejšie sa pritlačil k skale s červenými žilkami. Hánky má celkom biele od toho, ako silno nimi tlačí do zeme. Medzi prstami mu tancujú plamene, horia mu po rukách a vytvárajú bľáciacu cestičku po jeho nahom hrudníku až k miestu, kde mu tmavé vírivé vzory a špirály narúšajú pokožku.

Remnant ohňa.

Ornamenty v tvare trojuholníka, ktoré sa mu vynímajú na pravom prsnom svale, sú rovnako fascinujúce, ako keď som ich videla prvý raz. Teraz sa však môj úžas mieša s obavami, keď ho sledujem, ako vydáva čoraz viac svojej sily na podporu ochranných kúziel, ktoré chránia jeho mesto. Niekoľko dlhých sekúnd tam stojím, celkom paralyzovaná pohľadom na lačné plamene, ktoré sa mu rozprestierajú po koži.

Kolko ešte môže zo seba vydať, než sa úplne vyčerpá? Kolko ešte môže na seba tlačiť bez toho, aby si spôsobil trvalé poškodenie?

Nečudo, že za mnou Mabon prišiel. Nečudo, že sa Ohnivé bratstvo tak veľmi obáva o svojho vodcu. Predchádzajúci Remnant ohňa, kráľ Vorath, zomrel práve tu, v tejto miestnosti, keď robil presne to isté. Siahol po príliš veľkej moci, tlačil na seba príliš tvrdo. Preto prišiel o život.

Akokoľvek ma Pennov prístup v poslednom čase hnevá, nemôžem len tak nečinne stáť a prizerať sa, ako sa zabíja pre svoju posadnutosť zaistiť bezpečnosť Caeldery.

Či budú moje snahy úspešné, je už úplne iná vec. Zúrím, keď sa mi vynárajú spomienky na ten posledný raz, čo som stála na tomto prahu – Jac ma vtedy pred dvoma týždňami neúnavne presviedčal, aby som išla s ním.

Penn toho dňa jasne vyjadril svoj postoj. Nebolo o tom žiadnych pochyb. Kričal na nás totiž tak hlasno, že sa máme starať o seba a nestrkať nos do jeho vecí, že sa nám div nezosypalo na hlavu to, čo ešte ostalo z jeho tvrdze.

Sláva kráľovi Pendefyreovi Tvrdohlavému.

Prehltnem podráždenie, ktoré mi na jazyku zanechá trpkú pachuť, a urobím ďalší vážavý krok. „Pendefyre. Pozri sa na mňa.“

Lenže Penn je nedostupný. Je načisto pohltený svojou úlohou a všetku silu vkladá do ochranných kúziel. Trhá mi srdce, keď ho vidím, ako sa vyčerpáva. Na tvári má divoký výraz – zmes

odhodlania a mučivej zúfalosti. Tvár má bielu ako pergamen. Na čele mu visí jeden zatúlaný prameň gaštanových vlasov, ktorý mu zakrýva oči, ale aj tak viem, že sú plné maegie a dúhovky mu horia ako rozžeravené uhlíky.

Upokojujúco sa nadýchnem, ale čerstvý vzduch v pľúcach má celkom opačný účinok. Prechádza mnou s opojnou provokáciou. Pennova maegia na mňa pôsobí viac, než som ochotná priznať. Remnant na mojej hrudi ma vytrvalo pichá, prebudený a ostrážitý, dychtivý rozvinúť svoju moc a hrať sa. Zaryto to ignorujem. Zapojiť do tejto situácie vzdušnú maegiú by bolo ako pokúšať sa hasiť požiar pohárom alkoholu.

Nastal by výbuch.

Komnatou prechádza nový pulz sily. Sledujem, ako sa šíri jeho telom, ako sa mu napínajú svaly na nahom chrbte, ako sa mu sťahujú šlachy na rukách, keď sa surová maegia prenáša z neho do kameňa. Ochranné kúzla okolo nás žiarivo pulzujú ako hviezdne svetlo. Keď ma zasiahnu, podlomia sa mi kolenná, vyrazí mi dych a s bolestivým žuchnutím padnem na zem.

Zažmurkám, snažím sa potlačiť bolesť a znovu sa pozriem na Penna. Premkne ma vlna paniky. Oheň, ktorý mu stúpал po rukách a ovíjal sa mu okolo hrude, ešte zosilnel. Teraz ho obklopuje úplne celého ako hrubý plášť plameňov. Kľáčí tam uprostred žeravej gule a ja bezmocne sledujem, ako sa sám upaľuje. Cez bielu žiaru ohňa vidím, ako mu zo špicatých uší začína vytekať krv. Steká mu po širokom krku a hromadí sa v záhybe jeho kľúčnych kostí.

„Penn!“ zvolám roztraseným hlasom. „*Pendefyre!*“

Tentoraz na môj hlas vôbec nereaguje. Je stratený v mukách svojej vlastnej sily.

Musím to zastaviť. Hneď. Skôr než bude neskoro.

Skôr než ho stratím.

Zatnem zuby a nútim svoje telo posúvať sa centimeter po centimetri smerom k nemu. Je to ako plaziť sa priamo do poludňajšieho

slnka. Po chrbte aj krku mi steká pot. Horúčava, ktorá mi spaľuje tvár, je neúprosná. Akýkoľvek náznak slz v mojich očiach sa v okamihu vyparí. Sú vyprahnuté ako púštny piesok, každé žmurknutie viečok ma nepríjemne škrabe. Mihalnice mám ako suché raždie, ktoré môže každú chvíľu vzbĺknúť.

Ako sa vlečiem po rozpálenej podlahe, nevdojak sa zamyslím, pri akej teplote sa mi vznieti tunika, ktorú mám na sebe. Stuhnutá láva pod mojimi prstami je taká horúca, že sa hádam o chvíľu znovu roztaví ako pred tisícročím, keď táto sopka naposledy vybuchla. Prekonávam bolesť a nútim sa pokračovať vpred. Zmenšujem vzdialenosť medzi nami, jeden mučivý kúsok po druhom.

Nie je to len fyzická bolesť, čo mi bráni v postupe. Mám pocit, akoby mi horela duša, hnaná putom Remnantov, ktoré ma neoddeliteľne spája s Pennom. Zvyčajne považujem naše spojenie za upokojujúce. Utešujúce. Nevedomé puto v zadnej časti mojej mysle, ktoré mi dáva vedieť, kde práve je, a v zriedkavejších prípadoch silných emócií aj to, čo cíti. Je ako vôňa horiacich listov v jesennom vetre. Cítim ho aj z diaľky a v prípade potreby k nemu viem nájsť cestu.

V tejto chvíli však nie je na našom pute nič upokojujúce. Nič ani vzdialene utešujúce. Je to len obhorený prúd nefalšovanej energie, ktorý vypaľuje cestu z jeho srdca do môjho. Hlboko vnútri divokej búrky, ktorá vo mne víri, cítim, ako pokojné vody mojej maegie začínajú pod vplyvom Pennovej sálajúcej žiary vriieť. Hrozí, že to chladné ovládanie v samom jadre mojej bytosti zrazu vzbĺkne. Keď sa konečne dostanem doprostred komnaty, celkom k nemu, zo všetkých síl sa snažím udržať svoje vlastné ničivé schopnosti pod kontrolou.

„Penn, musíš s tým prestať.“ Zdvihnem ruku smerom k nemu, no jeho plamene ma razom bolestivo spália a s trhnutím sa odťahnem. Na koži mi naskočia pľuzgiere. „Prosím, Penn. Počúvaj ma.“

Oheň je taký jasný, taký horúci, že je ťažké naň hľadieť a ešte ťažšie dýchať. Ešte trikrát sa pokúsím dostať sa k nemu cez ohnivú guľu, ktorá obklopuje jeho telo, a vravím si, že je to len bolesť, že akékoľvek popáleniny, ktoré utrpím, sa rýchlo zahoja, no ani raz sa mi nepodarí dotknúť sa ho, skôr než odtiahnem spálenú ruku v agónii.

Z uší mu vyteká ešte viac krvi. Červené pramienky mu stekajú po hrudi. Cez plamene pôsobí jeho pokožka úplne bielo, ba priam mŕtvolne.

Prosím, volá hlások kdesi hlboko vo mne. Prosím, Pendefyre. Počúvaj ma. Zastav to.

No on to neurobí.

Nemôžem použiť svoju silu, aby som mu pomohla, rovnako ako nemôžem použiť svoje ruky. V zúfalstve siahnem po pute, ktoré medzi nami horí. Chytím sa toho neviditeľného spojenia, ktoré prepája naše srdcia, spája oheň so vzduchom, a začnem zaň ťahať, akoby to bola nekonečná cievka, ktorá odvíja jeho dušu do mojej.

Nie som si istá, či to bude fungovať. Vtom však vidím, ako plamene pohlcujúce Penna začínajú miznúť, slabnúť, a cítim, ako do seba prijímam časť toho ničivého vplyvu jeho maegie. Takmer si rozhrýznem peru z toho, ako mi zrazu horia všetky nervové zakončenia a špič v kostiach mi praská od horúčavy.

Bohovia, koľko bolesti si musí spôsobovať, ak je toto len zlomok jeho sily.

Cítim, že toho už oveľa viac nezvládnem bez toho, aby som si spôsobila vážne zranenia. Nemám však na výber. Pennovi už okrem z uší tečie krv aj z očí, steká mu po líkach a kvapká z jeho ostrej čeluste. A tak si od neho beriem ešte viac. Ťahám jeho oheň k sebe, do seba, až kým nemám pocit, že mi krv v žilách vrie, až kým necítim, ako sa mi končatiny menia na horiace polená, až kým každý môj výdych nie je horúci, akoby som mala pľúca plné uhlíkov.

Všetko teplo a plamene nasmerujem do najhlbších zákutí svojej vlastnej sily, kde moje vzduchové prúdy vanú dostatočne silno, aby ich uhasili. Sú ako sviece vo vetre, ktoré nemajú šancu proti mojej búrke. Plamene oblizujúce Pennovo telo ďalej slabnú a zmenšujú sa.

Viac.

Horúčava je neznesiteľná. Mám pocit, že moje telo sa rozpadne, že moja myseľ sa pod jeho silou rozštiepi. Svet okolo mňa bledne, tma pohlcuje okraje môjho vedomia, až napokon prehrám boj s temnotou. Tesne pred tým, ako zhasne aj posledný výboj mojej sily, môj vnútorný hlas naposledy zakričí v bolestivej a zlomenej modlitbe smerom k mužovi, ktorý kľačí vedľa mňa.

Ak tu zomrieš, vezmeš ma so sebou.

Počuje ma. Akosi ma konečne počuje. Plamene zhasnú so svišťaním, ktoré sa odráža od stien. Neúprosná vlna tepla ustupuje tak rýchlo, že mi to pripadá ako halucinácia. V okamihu môžem znova dýchať. Sú to zúfalé prerývané nádychy prehriateho vzduchu, ale konečne dýcham. Zízam na žilkovanú lávovú zem, o ktorú sa opieram rukami aj kolenami. Celá sa trasiem od toho, ako sa snažím udržať, celkom sa nezrútiť. Rukávy jednoduchej uniformy, ktorú nosím pri ošetrovaní pacientov v ošetrovni, sú celkom zhorené a pod nimi mi na koži svietia zúrivé červené popáleniny. Prsty mám celkom spálené, končeky až čierne. Chvíľu zízam na všetky tie poranenia, kým sa mi konečne podlomia ruky a nohy a vyčerpaná padnem na zem.

Žiadny tvrdý dopad však nepríde. Tesne predtým ma objímu dve silné ruky. V zlomku okamihu sa zrazu tisnem k mocnej hrudi a hľadím nahor do zamračenej tváre kráľa Dyvedu.

„Čo si si, dočerta, myslela?“ zavrčí a z každého slova cítiť zlosť.

„To je zvláštny spôsob, ako mi poďakovať za záchranu života,“ odsekнем chrapľavo a odstrčím ho. Okamžite to však oľutujem, lebo to vyvolá novú vlnu bolesti, ktorá mnou prebehne od hlavy po päty.

„Poďakovať? Radšej by som ti mal vtláčiť do hlavy trochu rozumu.“ Jeho jemný dotyk je v príkrom rozpore s jeho rozzúreným hlasom.

Drží ma, ako keby som bola zo skla, jeho veľké ruky dávajú pozor, aby nevyvíjali prílišný tlak na moju zničenú kožu. „To, čo si práve urobila, bolo viac než riskantné. Mohol som ťa zabiť.“

„A keby som to riziko nepodstúpila, zabil by si seba, ty nevďačný hlupák!“

„Radšej ja ako ty.“

„To nehovor.“

Oči mu stále žiaria maegiou. Hľadia do mojich, dva horúce, najhorúcejšie uhlíky. A pod nimi hlboké tieň vyčerpania pripomínajúce modriny. Krv mu stále steká po lícach a kvapká mu na hrud.

„Viem, že si sa snažila pomôcť,“ zamrmle po dlhej pauze. „No zbytočne si sa vystavila nebezpečenstvu.“

„Akože zbytočne, Penn? Celkom si sa stratil v maegii. Oheň ťa pohltil.“

„Mal som to pod kontrolou.“

„Nezdalo sa. Ani mne, ani tvojim mužom, ani nikomu, kto mal oči.“

„Preháňaš.“

„Naozaj?“ Pokrútim hlavou. „Nemyslím si. Hráš nebezpečnú hru, či si to chceš priznať, alebo nie. Tlačíš sa tak blízko k okraju, že je len otázkou času, kedy sa pošmykneš a spadneš. Ženieš sa v ústrety vlastnej smrti. Presne ako to urobil kráľ Vorath.“

„Ako som už povedal,“ zavrčí, „mal som to pod kontrolou. Zvládol by som to, skôr než by to zašlo príliš ďaleko.“

„Prepáč, ale tomu sa mi verí len ťažko, keď ťa tu vidím zaliateho vlastnou krvou.“

Znova sa odtiahnem z jeho zovretia a tentoraz ma pustí. Posuniem sa dozadu, túžiac po trochu väčšej vzdialenosti. Nemám dosť síl, aby som sa odplazila ďaleko. Posuniem sa len o kúsok, aby som

sa nadýchla, a zapriem sa dlaňami o teplý kameň, aby som sa udržala. Ešte chvíľu mi potrvá, kým sa dokážem postaviť, ale už cítim, ako sa moje telo začína liečiť. Pluzgiere a podliatiny, ktoré mi pokrývajú telo, sa vyhladzujú a menia na pružnú, zdravú pokožku.

Zdvihnem zrak na Penna.

Pozoruje ma, zachmúrene zatína čelusť a skúma moje rýchlo sa hojace zranenia. Cez naše puto cítim sériu silných emócií. Vinu, bolesť, vďačnosť, zlosť, túžbu, seba pohrdanie. A pod tým všetkým blčiacu potrebu pomsty, ktorú žiadny čas nezmierni. Utíšilo by ju len chytiť Efnysiena za krk a škrtiť ho, kým z neho celkom nevyprchá život.

„Bojím sa o teba,“ zašepkám napokon.

Strhne sa, zatne zuby a odvráti pohľad. „Nemáš sa prečo báť.“

„Príliš si sa uprel na ochranné kúzla, Penn. Si tým posadnutý. Nie je zdravé chodiť sem každý deň. Vyčerpávať takto svoje sily.“

„Len sa starám o bezpečnosť mesta. Myslím, že po tom, čo sa stalo počas Fyremasu, je moje úsilie v tomto smere pochopiteľné.“

„Nikto tvoje úmysly nespochybňuje. A nikto ťa neobviňuje za to, čo sa vtedy stalo.“

Posmešne odfrkne. „Nie?“

„Nie,“ zopakujem ticho. „Nikto. Možno len ty sám.“

Obráti hlavu späť ku mne. „Koho iného by som mal obviňovať, ak nie seba? Boli to moje ochranné kúzla, ktoré zlyhali. Bola to moja sila, ktorá bola zničená. Bol som to ja, kto zostal takmer bezmocný pri obrane svojho ľudu, svojho mesta pred masakrom.“

„Bránil si mesto aj bez svojej maegie. Si najlepší bojovník v Dyvede. Možno na celom Severe.“

„Napriek tomu som ich nedokázal ochrániť. Nedokázal som ich zachrániť.“

„Urobil si všetko, čo si mohol...“

„A nestačilo to!“ zreve a jeho hlas sa odráža od stien. „Potrebovali viac, a ja som ich sklamal. Nedovolím, aby sa to stalo znova.“

Nie, kým som nažive. Nie, kým sú v tomto meste ešte ľudia, ktorí potrebujú moju ochranu.“ Zaváha a sťažka dýcha. „Nie, kým Efnysien nebude mŕtvy, kým jeho kosti nebudú rozptýlené do najvzdialenejších kútov zeme a mora.“

„Tvoj ľud ťa potrebuje nielen pre ochranu, Pendefyre. Hľadajú v tebe silu, áno, ale aj vedenie. Potrebujú vodcu. Pre nich si ich hrdina a spasiteľ. Si ich kráľ.“

„A predsa to nie je moje meno, ktoré spievajú minstreli na uliciach, ale tvoje. Mocná a statočná, odvážna Rhya.“

Cítim, ako sa mi rozpalujú líca. Nemôžem to poprieť. Od bitky sa k mojej osobe viaže podivný a neutíchajúci pocit fascinácie. Príbeh o tom, ako som zdolala ľadových obrov, ktorí by nás inak s radosťou všetkých povraždili, bol už prerozprávany a opakovaný toľkokrát – zakaždým s nejakými príkrasami –, že keď sa dostane do najvzdialenejších kútov Dyvedu, obávam sa, že budú hovoriť, ako som jedným dychom porazila tridsať nepriateľov, že viem strieľať blesky z očí a v okamihu zabiť celú armádu.

Spridačka vetra, šepkajú, keď prechádzam po ulici. Nositeľka svetla.

Remnantka vzduchu.

Šampiónka z Caeldery.

Možno by som sa na tom zasmiala, keby to nebolo také absurdné. Nie som všemocná bohyňa hodná uctievania. Silno si odkašlem, aby som potlačila rozpaky. „Minstreli radi preháňajú. V ich podaní nabereá moja úloha v bitke priam mýtické rozmery.“

Pennov výraz potemnie. „Nerob to.“

„Čo?“

„Nezľahčuj, čo si urobila pre toto mesto. Nezmenšuj sa, aby si zakryla moje zlyhanie. Je to voči tebe nespravodlivé a voči mne to vyznieva blahosklonne.“

Prižmúrim oči. „Možno by minstreli nespievali piesne na moju slávu, keby si sa medzi nimi občas ukázal aj ty. Keby ich

nový kráľ nebol každý deň vyčerpaný z posilňovania hraníc, keby netrávil celé noci na vojenských poradách alebo keby nebol zavretý v tejto komnate a nevenoval každý voľný okamih ochrane mesta, na vlastné oči by videli, čo si pre nich urobil. Ako tvrdo pracuješ, aby si im opäť zaistil bezpečnosť. Možno by potom spievali o tebe a nie o mne.“

Nastane ťaživé ticho. Zdá sa, akoby aj vzduch zadržal dych, keď sa Penn postaví na nohy. Nepohne sa však, nezačne chodiť sem a tam. Len tam stojí, ruky zovreté do pästí, holá hrud' pokrytá krvou a na tvári výraz takého hnevu, až sa zachvejem.

„To si o mne myslíš?“ spýta sa nakoniec stroho. „Že potrebujem piesne o sláve, aby mi pripomínali moje miesto v srdciach ľudí? Myslíš si, že som taký slabý, taký neistý, že potrebujem, aby ma hrdinsky uctievali, aby som pokračoval vo svojich povinnostiach?“

„Presne naopak!“ zvolám a tiež vstanem, ignorujúc bolestivé kŕče, ktoré ma zachvátili. „Myslím si, že si príliš silný. Nesieš príliš veľkú časť tohto bremena sám a nikomu nedovoľíš, aby ti s tým pomohol.“ Stíšim hlas. „Myslím si, že si musíš uvedomiť, že existujú aj iné dôvody pre život ako pomsta. Na tomto svete stále existujú dobré veci, Pendefyre. Dobrí ľudia.“

„Väčšina z nich ušla.“

„Niektorí zostali. Iní sa časom vrátia.“

Aspoň v to dúfam.

Podľa mojich odhadov zostala len polovica obyvateľstva – niektorí sú príliš chorí, aby mohli cestovať, iní sú jednoducho príliš tvrdohlaví, aby svoje mesto prenechali násilným cudzincom. Pre masový exodus po bitke ostala z rušného hlavného mesta iba schránka jeho bývalej slávy. Občania, ktorí sa kedysi cítili v bezpečí v chránenom úkryte krátera, akoby zo dňa na deň zmizli. Naložili na svoje vozy a koče všetko, čo sa zmestilo, a vydali sa do vzdialených končín dyvedskej náhornej plošiny, aby tam začali

nový život v ústraní. A možno aj aby sa pokúsili zabudnúť na zverstvá, ktorých boli svedkami. Na priateľov, ktorých stratili.

V najslabších chvíľach som sa pristihla, ako si prajem, aby som sa k nim mohla pridať. Aby som aj ja mohla ujsť pod rúskom tmy a žiť v inej realite, kde sa veci ako nádej, radosť a priateľstvo nezadajú také nedosiahnuteľné. Tá túžba vo mne stále je, hoci viem, že je márna.

Nejestvuje žiadny nový začiatok, ktorý by mohol vymazať to, čo sme prežili.

Nejestvuje miesto, ktoré by bolo natoľko vzdialené, že by sme zabudli na všetky napáchané škody.

Kamkoľvek pôjdeme, ponesieme si svoje jazvy so sebou.

Spravím krok smerom k Pendefyreovi, opatrne, aby som sa nepohla príliš rýchlo ani neprekročila hranice. Stále horí hnevom, no vidím, aký účinok majú naňho moje slová. Časť hnevu opadá a zanecháva po sebe hlbokú únavu z toho, že v uplynulých mesiacoch dal zo seba príliš veľa. Naozaj sa úplne vyčerpal. Jeho rezervy sú prázdne. Keby som neprišla včas...

Len pri pomyslení, že by som ho mohla stratiť, mi zovrie srdce. „Pendefyre.“

Keď vyslovím jeho meno, zavrie oči a na tvári sa mu zračí boj protichodných emócií. Urobím ďalší krok k nemu, načiahnem sa – pomaly, tak bolestne pomaly – a prepletiem si s ním prsty. Sú silné, možolnaté a celkom teplé. Celé jeho telo sa pod mojím dotykom zachveje, akoby jeho snaha zostať nehybným slabla. Neodstrčí ma. Nie, jeho ruka zovrie moju, ako keď sa topiaci uprostred rozbúrených vĺn chytá záchranného lana. Surová potreba v jeho zovretí, zjavná naliehavosť v ňom mi vháňajú slzy do očí.

„Poď so mnou, teraz.“ Stisnem mu ruku a zároveň vyšlem cez naše puto impulz – upokojujúci výstrel istoty. „Kedy si si naposledy dal nejaké poriadne jedlo? Alebo si oddýchol viac ako pár hodín na lôžku v kasárňach?“

Nečakám na odpoveď, skrátka vykročím a ťahám ho so sebou smerom k výťahu. Tam aktivujem symbol, ktorý nás zavezie do trónnej sály. Nebráni sa, mlčky ma nasleduje. A hoci viem, že to nikdy nahlas neprizná, cez puto cítim ten najslabší náznak úľavy, že táto voľba – táto jedna jediná voľba – nepadla na jeho plecia.

Pretože aj bez toho nesie príliš veľkú záťaž.

2. KAPITOLA

Z trosiek paláca sa vinie klukatá cesta, ktorá kedysi trvala len pár minút, no teraz sa predĺžila na takmer hodinu. Prechádzať ruinami nie je ľahká úloha. Chodby sa náhle končia v hromadách rozbitých kameňov. Zvyšné schodiská sú príliš nestabilné, aby sa po nich dalo bezpečne kráčať. Striedame chodby pre služobníctvo s chodbami posiatymi troskami a sledujeme trasu osvietenu horiacimi fakľami z trónnej sály hlboko v útrobach zeme späť na povrch.

Vzduch je čoraz sviežejší, cez trhliny a pukliny v poškodených múroch sa dnu vkrádajú poryvy vetra. Okovy klaustrofóbie uvoľňujú moju hrud' zo smrtiaceho zovretia a mne sa dýcha čoraz ľahšie.

Už to nie je ďaleko.

Pridávame do kroku. Prechádzame cez veľkú tanečnú sálu, preliezame kamene a rozpadnuté murivo. Úzka cestička troskami vznikla počas zúfaleho hľadania preživších – záchranej misie, ktorá sa príliš rýchlo zmenila na hľadanie pozostatkov, pretože pod ruinami ostali len mŕtvolky.

Strop sa prepadol a cez veľkú dieru je teraz vidieť zamračené nebo. Trosky dvoch zrútených vežičiek zaberajú väčšinu tanečného parketu, po ktorom sa teraz krútia už iba duchovia.

Keďže bol most zničený, predné brány prelomené a hlavné nádvorie ostalo nepriechodné, vytvoril sa nový vstup cez zriedka

používanú bočnú terasu. Kedysi slúžila výlučne na kráľovnine záhradné slávnosti a čajové posedenia, teraz má oveľa praktickejšiu funkciu. Ako sa k nej približujeme, míňame statných vojakov v zaprášených hnedých uniformách, ktorí sa snažia postupne odstraňovať trosky. Je to namáhavá, monotónna práca, ktorú im vôbec nezávidím, keď vidím ich špinavé tváre a zakrvavené hánky. Svaly sa im napínajú, keď dvíhajú obrovské kusy skál, často aj po dvoch alebo troch. Keď prechádzame okolo nich, nevenujú nám žiadnu pozornosť.

Vyjdeme na terasu a ja zažmúrim do oparu. Je až na neuvverenie, že ju to besnenie obišlo. Živý plot ďalej rastie a zelená sa, mramorové fontány stále zurčia, dlažba je neporušená. Abnormálny kúsok normálnosti uprostred rozkladu.

Táto časť paláca je najzachovalejšia. Veža stále stojí ako osamelý strážca, ktorý sa týči vysoko nad našimi hlavami. Odtiaľto by sa dalo takmer predstierať, že sa Fyremas nikdy nestal. Dokonca aj jazero vyzerá takmer normálne. Takmer. Ilúziu trochu kazí kopa trosiek, ktorá sa tiahne cez jeho stred ako jazva z popadaných skál a kameňov. Sú to pozostatky zrútených veží a mosta. *A tiel.*

Toľkých sme stratili.

Tesne nad hladinou sa vznáša hmla z neďalekých vodopádov. Známe dunenie padajúcej vody prehlušuje mrmlanie vojakov, ktorí ťahajú ťažké bremená po krátkom svahu k brehu. Na hromade rozvalín je postavené provizórne drevené mólo, ku ktorému je priviazaných niekoľko elegantných drevených plavidiel. Väčšina z nich má poriadne hlboký ponor, pretože sú naložené troskami, ktoré sa majú previezť na druhý breh a zlikvidovať.

Keď prechádzame po móle, Penn ma pevnejšie chytí za ruku a bez slova ma podoprie, vždy keď sa mi noha šmykne na vlhkej doske. Takto blízko pri vodopádoch je všetko mokré.

Pomôže mi nastúpiť do jednej z prázdnych lodí, obratne nasadne ku mne a odviaže kotviace lano. Chvíľu je počuť iba tiché

špliechanie vesiel, ktoré nás ženú po hladine, a občasný výdych námahy pomedzi jeho inak stisnuté pery. V mlkvom vzduchu visia medzi nami nevy povedané slová.

Cítim na sebe Pennov pohľad, no neodtrhám zrak od protiláhleho brehu, ku ktorému sa blížime. Modrozelená voda jemne obmýva piesok. Stále mi pripadá zvláštne, aké je tu prázdno – žiadni rybári, ktorí by hádzali siete do plytčín alebo nahadzovali návnadu z mosta. No nie sú tu už ani žiadne ryby, ktoré by sa dali chytiť. Zahynuli spolu s ľadovými obrami, keď voda zovrela. Bude trvať celé generácie, kým sa jazero opäť zaplní novými húfmi rýb, a ani potom sa tu podľa mňa už žiadni rybári neukážu.

Kto by sa odvážil loviť v hĺbinách vodnej hrobky?

Zvyšok hlavného mesta pôsobí takmer rovnako desivo, a to aj pre pochmúrne počasie, ktoré v poslednom čase prevláda. Rozbité ostatky mesta neustále halí hmla. Zdá sa, že sa nikdy nerozplynie, ani keď slabé poludňajšie slnko prerazí vzdorovitú vrstvu mrakov, ktorá visí nad kráterom. Na Caelderu je to naozaj nezvyčajná jar – aspoň tak mi povedali. Na druhej strane, už niekoľko mesiacov nie je nič ako zvyčajne.

Mlčíme aj cestou k môjmu ubytovaniu. Pennovi to zjavne neprekáža. Nasleduje ma bez otázok a protestov, stratený v akomsi omámení, s myšlienkami vzdialenými ako jeho výraz. Prechádzame trhoviskom. Jeho bzučiaca energia je preč, nahradila ju pochmúrna atmosféra pripomínajúca cintorín. Dlažbové kamene, na ktorých obyvatelia kedysi vymieňali koruny za všetok možný tovar, sú stále poľkané krvou tých, ktorí tu padli pod ostrými čepeľami bojových sekier Reaverčanov.

Vravím si, že jedného dňa sa predajcovia vrátia, budú si znovu slobodne vymieňať mince a klebety, tovar bude putovať z ruky do ruky, vzduchom sa bude niesť smiech a vôňa korenín. Zatiaľ však trhovisko, podobne ako väčšina tohto mesta, zostáva desivo prázdne.

V tichom súhlase obaja pridáme do kroku. Nechceme sa tu zdržiavať dlhšie, než je nevyhnutné. Odvrátim pohľad od fontány, kde naposledy vydýchol starý lekárnik, od úseku chodníka, kde obuvník a jeho žena našli smutný koniec vo svojom náručí. Nemusím sa však pozeráť, aby som videla. Tie spomienky mám vryté do kostí.

Väčšinu črepín a trosiek odpratali z chodníkov už pred týždňami, ale väčšie škody stále zostávajú. Celé bloky sú zadenbené, ich obyvatelia buď zomreli, alebo utiekli.

A hoci stopy po masakre zmizli, hoci sutiny odviezli... nič nie je ako predtým. Obávam sa, že už nikdy to také nebude. Zahalila nás pochmúrna atmosféra, ktorá visí vo vzduchu ako tá hmla. A nezdá sa, že by sa jedna či druhá mienili tak skoro rozplynúť.

Som taká zahľbená do svojich myšlienok, že si ani neuvedomím, že sme dorazili k mojim dverám, len zrazu zbadám, že stojím pred nimi s rukou na kľučke. Zaváham a pohľadom sklŕznem na muža po svojom boku.

„Tu... ehm... bývam,“ poviem. *Ohromne chytré, Rhya.* „Teda odvtedy, čo som opustila kasárne.“

„Viem.“

On to vie? Odkiaľ to môže vedieť?

Nikdy sa ma nepýtal, kde prespávam, ani sa ma neobťažoval navštíviť. Asi mu to povedali Farley alebo Mabon. Prekvapuje ma však, že bol dosť zvedavý, aby sa na to opýtal. Celé týždne som v sebe prechovávala dosť bolestivé podozrenie, že úplne zabudol na moju existenciu.

Jazyk mi zrazu akosi oťažie, no prinútim sa vysloviť niekoľko neistých slabík. „Fajn. Tak... Poď ďalej.“

Otvorím dvere a bez ďalšieho otáľania vstúpim do tmavého obchodu. Okamžite ma obklopí upokojujúca vôňa sušených rastlín a čerstvo opranej bielizne, ktorá mi pripomína moje detstvo v Prístavisku. Dom starého lekárnika na Hlavnej ulici bol po bitke jasnou voľbou na bývanie. Už nepotrebuje svoje úhľadné police

s fľaštičkami tinktúr ani zásoby sušených bylín visiacich z trémov. Jeho duša odletela do neba a jeho popol rozprášil vietor. Dúfam, že nech je teraz kdekoľvek, neprekáža mu, že pokračujem v jeho práci, alebo že som z jeho skromných priestorov urobila svoj domov.

Zadné schodisko je úzke a zišlo by sa na ňom utrieť prach. Penne topánky ho víria, keď ma nasleduje hore, a každý schod pod ním vŕzga. Keď vstúpime do salónika, prebehnem pohľadom po zapratanom priestore a všimnem si knihy nahromadené prakticky na každej ploche, ošúchané vankúše na pohovke, roztrhané okraje koberca. Nie je tu veľa nábytku ani ozdôb. Jemné svetlo preniká cez sklo jediného veľkého okna.

Penn sa zastaví tesne za prahom. Nič nehovorí, mlčky si obzrie moje obydlie a potom jeho pohľad spočinie na pokrčenej prikrývke, pod ktorou som strávila toľko večerov, a na poloprázdnej šálke, ktorú som v rannom zhone zabudla odniesť. Zaznamenáva každú malú stopu života, ako keby to bolo niečo, čo si zaslúži dôkladné štúdium.

Ja zase pozorujem jeho a premýšľam, prečo je také ťažké nájsť správne slová. Premýšľam, kde sa medzi nami vzali toľké rozpaky a kedy sa bezpečná vzdialenosť, ktorú sme si udržiavali, premenila na neprekonateľnú priepasť nepríjemnosti. A predovšetkým sa snažím prísť na to, ako ju prekonať.

Bohovia, keby tak niečo povedal. Jeho mlčanie ma začína znepokojovať. Bol to môj nápad, aby sme išli sem, a predsa, keď sme tu, mám pocit, akoby som do svojej obývačky priviedla divokého vlka a nemám ani tušenie, ako ho skrotiť.

Keď tie tmavé, sústredené oči preskúmajú celý priestor, opäť sa upriamia na mňa.

Jeho pohľad mi vyrazí dych a všetok vzduch v pľúcach v okamihu spotrebuje plameň, ktorý vzbĺkne hlboko v mojom vnútri.

„Počkaj tu chvíľu, dobre?“ poviem pridusene. „Sprav si pohodlie. Hneď som späť.“

Bežím do kuchyne, akoby som pred niečím utekala.

Ty si teda pekne zbabelá, Rhya.

V komore starého lekárnikára nie je nič, čo by bolo hodné pohostenia pre kráľa. Pochybujem však, že by Pennovi prekázalo skromné jedlo, na ktorom som žila posledné týždne. Možno je teraz kráľom, ale v srdci bude vždy vojakom. Na cestách v divočine som ho videla jesť zajaca priamo od kosti, sledovala som ho, ako bez jediného protestu zjedol sušenú divinu a obschnuté placky.

Zo zásob pripravím jednoduchú večeru. Kým sa na sporáku varí ryža, vezmem utierku, namočím ju a vyjdem z kuchyne. Cestou z nej kvapká na drevenú podlahu.

Keď sa znova zjavím v obývačke, Penn zdvihne zrak a premeria si ma pohľadom, akoby si vrýval do pamäti každú zaschnutú krvavú škvrnu a ohorené okraje mojej neveľmi lichotivej pracovnej uniformy. Kedysi musela patriť nejakému mladému nováčikovi z Cechu života – vzhľadom na nezdobené nohavice a jednoduché švy zrejme dospievajúcemu chlapcovi. Na moje účely mi však celkom vyhovuje. Len vzácné počas mojej služby v ošetrovni niekto nekašle, nekrváca alebo nezvracia.

Penn sedí na opotrebovanej pohovke a drží knihu, ktorú som včera večer študovala pri sviečke – ťažký zväzok o liečivých bylínach a ich všestrannom použití. Police na druhej strane miestnosti sú plné podobných kníh. V jeho rukách vyzerá čudne. Tie ruky sú ako stvorené na držanie zbraní a údery pästami.

Zriedka som mala príležitosť vidieť ich robiť niečo také bežné, ako otočiť stránku alebo sledovať riadky. Ten pohľad ma zasiahne pomedzi rebrá priamo do srdca.

Stále je bez košeľ, len v čiernych nohaviciach. Za sárou čížmy má zastrčenú ozdobnú čepel s glyfmi, rovnakú ako tá, ktorú tak často nosím. Aj teraz cítim jej upokojujúcu tiaž v pošve na ľavom stehne.

Málokedy chodím bez nej. Aj keď sa mi náhodou podarí spať, mám ju poruke na nočnom stolíku alebo pod vankúšom.

„Ukáž...“ Zdvihnem vlhkú handru. „Vravela som si, že by som mohla...“

Keď sa k nemu priblížim a kľaknem si na zem k jeho nohám, zdvihne obočie v tichej otázke. Len čo si uvedomí môj úmysel, prudko sa nadýchne. Mierne sa nakloní dopredu, lakte oprie o kolená a skloní tvár na moju úroveň. Naše pohľady sa na napätú chvíľu stretnú. V hĺbke jeho očí stále tlie potláčané teplo. Usilujem sa udržať neutrálny výraz a využívam všetky skúsenosti liečiteľky, aby som zostala pokojná. Napriek tomu sa musím naozaj veľmi snažiť, aby sa mi netriasla ruka, keď mu priložím vlhkú handričku na tvár.

Zatne zuby a ja začnem utierať všetky stopy krvi z jeho pokožky. Má ju zaschnutú v tmavých kruhoch pod očami aj v jamkách pod ušami. Pracujem metodicky, prechádzam od lícných kostí k čeľusti a odtiaľ po opálenom krku na hrud'. Jedna jediná kvapka krvi zaschla priamo nad jeho remnantom, kde je pokožka mierne zdvihnutá ako jazva po popálení. Tú utriem ako poslednú. Pod končekmi prstov cítim, ako víry a špirály jeho znamenia priam horia. Celý sa pri mojom dotyku zachveje. Viem, že pokožka na remnante je mimoriadne citlivá. Keď skončím, biela handrička je celá červená od krvi a obaja dýchame o čosi rýchlejšie.

„Hotovo,“ zamrmlm, lebo neviem, čo iné povedať. Chystám sa odtiahnuť, no on mi zovrie zápästie, skôr než si vôbec uvedomím, že sa pohol. Zdvihnem zrak a pozriem mu do očí.

„Ďakujem,“ hlesne Penn váhavo. Viem, že nemyslí len na handričku.

„Nemáš za čo.“

Sťažka preglgnem. Už viac ako mesiac som nebola tak blízko pri ňom. Od bitky sme sa sotva stretli. Až sa zdalo, že sa mi vyhýba. Napriek tomu neviem zabudnúť na ten posledný raz, čo sme boli sami. Na posledný raz, čo sa ma dotkol. Na našu vášnivú výmenu večer počas Fyremasu, ktorá sa mi vryla tak hlboko pod kožu, že ju žiadny vzájomný odstup nevymaže.

„Nechápeš to?“ šepká mi v pamäti jeho hlas. „Ty si ma úplne zničila...“

Keď zavriem oči, takmer si pamätám chuť jeho úst, ktoré pohltili tie moje. Dotyk jeho mozoľnatých rúk, ktoré mi prechádzali po pokožke. Túžbu, ktorá horela cez naše puto, nádherné mučenie žiadostivosti, ktorej ani jeden z nás nedokázal odolať.

Možno by som sa aj dokázala presvedčiť, že sa mi to iba zdalo, nebyť toho podivného nového napätia, ktoré teraz napĺňa vzduch medzi nami, nebyť jeho ruky na mojom zápästí a našich tvári len kúsoček od seba. Nie, bolo to skutočné. Ten kradmý okamih vášne na vyhliaďke nad mestom, keď na oblohe vybuchovali ohňostroje, sa naozaj udial – či už to chce priznať, alebo nie.

Zaplavia ma spomienky a silno si zahryznem do spodnej pery. Pennove oči sklznú na moje ústa a sledujú pohyb mojich zubov, akoby sa nevedeli odtrhnúť. Snažím sa to nevnímať, ako najlepšie viem, pokúšam sa udržať nepokojné emócie za hradbou sebaovládania, aby si ich nevšimol, ale spôsob, akým sa na mňa pozerá, toto úsilie značne oslabuje.

Hoci sa mi darí krotiť svoje pocity o niečo lepšie, ešte som to nezvládla dokonale. Nie tak ako Penn. Ten mi odhalí svoje vnútro len veľmi zriedkavo, zvyčajne vtedy, keď vyžaruje toľko maegie, že už nemá silu udržať tie nepreniknuteľné bariéry. Jeho skutočné city pre mňa ostávajú úplnou záhadou. Čokoľvek ku mne cíti, čokoľvek odo mňa chce... nedáva to najavo. Aspoň nie dobrovoľne.

Mám nutkanie spýtať sa, či sú moje podozrenia pravdivé. Či ľutuje, že na chvíľu stratil svoje prísne sebaovládanie a odhalil svoje skutočné túžby. Či ľutuje, ako blízko sme boli v tú noc k prekročeniu hranice, od ktorej niet návratu. Zisťujem však, že keď sa pokúsím prehovoriť, nevyjde zo mňa ani slovo.

„Idem odstavíť ryžu zo sporáka,“ utrúsím namiesto toho chrapľavým hlasom. „Musíš byť hladný. Mabon povedal, že vôbec nejíš.“

Penn neurčito zamrmle a pustí ma. Len čo sa ten zvláštny okamih preruší, prakticky ujem späť do kuchyne a sústredím sa radšej na prípravu pohostenia.

O necelú štvrthodinu sa vrátim do obývačky s jedlom na podnose. Čerstvý chlieb, syr, miska s teplou ryžou a niekoľko jablák, ktoré som si šetrila na zvláštnu príležitosť. V meste sa konečne znovu začína obchodovať, ale niekoľko týždňov po útoku sa do Caeldery ani z nej nedostali žiadne čerstvé výrobky. Ešte nejaký čas potrvá, kým sa veci naplno vrátia do normálu.

Na prahu izby zastanem.

Penn tvrdo spí na pohovke, skrčený v polohe, ktorá isto nie je pohodlná, s topánkami na nohách a trupom vtesnaným medzi vankúše. Vyčerpanie na jeho tvári je také zrejmé, že sa ho neodvážim rušiť. Zaujímalo by ma, ako dlho už neprespal celú noc. Aj ja som vyčerpaná mnohými bezsennými nocami, ale moje bremeno je nič v porovnaní s jeho.

Vycúvam z miestnosti a položím nedotknuté jedlo na pult. Po špičkách sa vkradnem späť do obývačky, prehodím cez schúleného Penna opotrebovanú vlnenú deku a zhasnem plynové lampy. Porozprávame sa ráno, vravím si, keď si nakladám svoju porciu. Najem sa v tmavej kuchyni a potom sa utiahnem do svojej spálne, kde si čítam, kým nezaspím.

Zajtra.

Zajtra sa porozprávame o našom vzťahu a o všetkom, čomu sme sa posledné dva mesiace vyhýbali. Zajtra sa konečne všetko vyrieši. Som si tým istá.

Keď sa však ráno zobudím, pohovka je prázdna a vlnená deka úhľadne zložená. Pendefyre je už dávno preč – nielen z môjho bytu, ale aj z mesta. Ostal po ňom len náznak plameňa vo vetre kdesi ďaleko za okrajom krátera.

A z minúty na minútu slabne.